

Kunstenaars info Ladyshave Home Edition

Lees hier meer over de deelnemende kunstenaars aan de Ladyshave Home Edition.

Madeleine Berkhemer is een Rotterdamse kunstenares, van wie het werk uitgebreid is geëxposeerd in Nederland, Zwitserland en Scandinavië. Zij houdt zich bezig met een groot aantal gebieden en media, zoals beeldhouwen, installation, performance, fotografie en collage.

Vrouwelijke identiteit en vrouwelijke seksualiteit - vaak haar eigen - staat grotendeels centraal in werk van Madeleine, wat heel grafisch wordt weergegeven via performatieve zelfportrettering die verweven is in haar werk of door de betekenis van de materialen die ze gebruikt: lingerie, panties, tot fetisch worden schoenen en producten die gewag maken van het vrouwelijk lichaam. Ze slaagt er vaak in een agressieve en confronterende kwaliteit in haar werk te bereiken, een kwaliteit die zelfs overblijft in kunstwerken waaruit ze zichzelf of openlijke grafische beelden totaal heeft verwijderd. Berkhemer brengt passie, begeerte en seksuele manie deskundig over door middel van vorm, spanning, materiaal en kleur.

Martin C. de Waal is een kunstenaar uit Amsterdam die zich geen grenzen laat opleggen door disciplines, omdat hij zich bezig houdt met design, mode en visuele kunst. Digitaal gemanipuleerde fotografie en performance zijn vaak de manier waarop Martin werkt, hoewel zijn eigen lichaam in het verleden deel uitmaakte van het werk dat wordt veranderd en tot uiting wordt gebracht door plastische chirurgie en make-up. In zijn werk houdt hij zich regelmatig bezig met het begrip "identiteit" en de relatie daarvan met de manier waarop de massa- en modemediën het begrip "identiteit" als handelsartikel gebruiken. Seksualiteit, gender en ras, en vaker nog de complexe intersecties daartussen, nemen een prominente plaats in zijn werk in.

Zijn werk is laconiek van aard en drukt vaak het verlangen naar de onbereikbare glamour en perfectie uit die wordt gepromoot door de media, terwijl hij tegelijkertijd op een bescheiden wijze met naar zichzelf wijst als iemand die beter zou moeten weten. Terwijl de modaliteiten van zijn onderwerpen - de mainstream modemediën - vaak de manier zijn

Artists info Ladyshave Home Edition

Find out more about the artists participating in the exposition Ladyshave Home Edition.

Madeleine Berkhemer is a Rotterdam artist who has shown extensively in the Netherlands, Switzerland and Scandinavia. She works in a broad range of tropes and media, including sculpture, installation, performance, photography and collage.

Female identity and female sexuality - often her own - is at the centre of most of Madeleine's work, whether represented very graphically through performative self-portraiture that is incorporated into the work or through the meanings of the materials she uses; lingerie, fetishised shoes and products that speak of a woman's body. She often manages to achieve an aggressive and confrontative quality in the work, a quality that remains even in works where she has removed herself or overt graphic imagery altogether; rage, desire and sexual frenzy expertly conveyed through form, tension, material and colour.

Martin C. de Waal is an Amsterdam-based artist whose work crosses disciplines, working in design, fashion and the visual art world. Digitally altered photography and performance are often Martin's mode of working though Martin's own body often forms part of the work being apparently altered through plastic surgery or make-up to construct its discourse. His work frequently engages in the notion of "identity" and its relationship to the way in which mass and fashion media use "identity" as a commodity. Sexuality, gender and race - and more often the complex intersections between all of these things - feature strongly in his work.

His work has a wry quality often expressing the desire for the unattainable glamour and perfection promoted by media images whilst simultaneously poking a self-effacing finger at himself; someone who should know better. Whilst the modes of his subject matter - the mainstream fashion media - have often been the means by which he has made work, more recent performances have taken this discourse even further: literally "using" or placing himself within the musical performances of Belgian Electro stars (and Karl Lagerfeld cover duo) Vive La Fete or

waarop hij zijn werkt maakt, gaan recentere performances hierin nog verder doordat hij zichzelf letterlijk "gebruikt" of plaatst in de muzikale performances van Vive La Fí te, de Belgische Electro sterren (ook het coverduo van Karl Lagerfeld) of door het ruilen van songs met elkaar. Recente performances op dit gebied omvatten ook de performances bij Cokkie Snoei als deel van het "New Gothic" -project en het werk bij FOAM als onderdeel van de Guy Bourdin-overzichtstentoonstelling.

DJ Chantelle is een Rotterdamse conceptuele kunstenaar van wie de avatarpraktijk net zoveel deel uitmaakt van het werk met de "visuele kunst-boyband", het collectief De Artoonisten, als van afzonderlijk werk dat oneerbiedig en dadaïsch uithaalt naar de hedendaagse Nederlandse samenleving en, in het bijzonder, de relatie tussen gender, seksualiteit, macht en consumptie. "Objects of Desire" blijft een preoccupatie voor DJ Chantelle, de bizarre avatar met het lichaam van een man in pak en het van make-up voorziene hoofd van een klassieke vrouw uit de middenklasse, die werk produceert dat een weerspiegeling is van diepgewortelde verlangens naar het consumeren van luxe en exclusiviteit als het ultieme modieuze sociale machtsaccessoire. De subversief politieke kunstwerken trotseren echter simplistische interpretaties als louter kritiek op de consumentenmentaliteit.

Wat DJ Chantelle uniek maakt binnen het moderne conceptuele gebied is de concentratie op zeer traditionele productiemethodes: werken van keramiek, glas en graniet wordt vaak een eigen bestaan toegestaan, soms gecombineerd met fotografie, performance of kunstwerken op papier, die dicht in de buurt komen van DJC's eerdere bestaan als politiek tekenares.

Niet alleen exposeerde DJ Chantelle werk met de Artoonisten, maar zij was ook een van de kunstenaars die van de stad Rotterdam de opdracht kreeg voor het maken van het Martin Toonder-monument, een monument voor een van de meest geliefde Nederlandse striptekenaars. Dit oorspronkelijke kunstwerk, uitgevoerd in zuivere 19e eeuwse materialen zoals graniet, brons en bladgoud, is een van de belangrijkste stukken van post-20ste eeuwse werk in opdracht van een Nederlandse stad dat geheel benaderd is zonder stil te staan bij de modernistische orthodoxie.

swapping songs with each other. Recent performances in this trope have included the performance at Cokkie Snoei as part of the "New Gothic" project and work at FOAM as part of the Guy Bourdin retrospective.

DJ Chantelle is a Rotterdam-based conceptual artist whose avatar practice is as much part of the work with the "visual arts boy band", the collective, The Artoonists (de Artoonisten) as part of a body of individual work that pokes an irreverent, dadaistic swipe at contemporary Dutch society and, in particular, the relationship between gender, sexuality, power and consumption. "Objects of Desire" remains a preoccupation for DJ Chantelle, the bizarre avatar with the body of a suited man and the made-up head of an archetypal bourgeois woman who produces work that reflect deep seated desires to consume luxury and exclusivity as the ultimate fashionable social power accessories. Subversively political, the works, however, defy simplistic readings as a mere critique on consumerism.

What makes DJ Chantelle unique within the contemporary conceptual field is the concentration on very traditional production methods: ceramics, glass and granite works are often allowed an existence of their own, sometimes combined with photography, performance or works on paper drawing on one of DJC's former existences as a political cartoonist.

In addition to showing works with The Artoonists, DJ Chantelle was also one of these artists commissioned by the city of Rotterdam to create the Martin Toonder Monument, a monument to the Netherlands' best loved cartoonist. This seminal work executed in pure 19th century materials such granite, bronze, gold leaf- is one of the key pieces of post-20th century public commissioning by a Dutch city, approached entirely without concern for the modernist orthodoxy.

The large body of work that forms the modular installation "Self Serving Salome" takes as its starting point DJC's preoccupation with French decadent texts such as "Against Nature" and "decadent" aesthetics, in particular the works of Aubrey Beardsley, an unusual starting point for a Dutch artist. The work involved a number of large-scale ceramic pieces handmade by the

Een groot deel van het werk dat de modulaire installatie "Self Serving Salome" vormt, gaat uit van de preoccupatie die DJC heeft met Franse decadente teksten zoals "Paganist Naturel" en "decadente" esthetica, in het bijzonder de werken van Aubrey Beardsley, wat een ongewoon uitgangspunt is voor een Nederlandse kunstenares. Het werk omvat een aantal grote keramische stukken die door de kunstenares met de hand zijn gemaakt met gebruikmaking van traditionele technieken. Deze worden dan geplaatst in een plaatsspecifieke relatie tot andere elementen op het gebied van fotografie, video en beeldhouwwerk, afhankelijk van het grillige humeur van de eigenaardige diva.

Jennifer Tee is een vooraanstaande jonge Nederlandse kunstenares. Haar werk, dat internationaal is geïxposeerd en dat veel loftuitingen en prijzen heeft ontvangen, zoals de Prix de Rome, wordt vaak geassocieerd met weerspiegeling van haar culturele ervaring als Chinees-Nederlandse. Ze maakt gebruik van zowel westerse toepassingen als onmiskenbare Chinese iconografie, wat wellicht ook haar dialoog weergeeft met de rijke hoeveelheid werk die ontstaat binnen de hedendaagse Chinese kunst.

Ook zij is een van de kunstenaars van wie het werk constant wordt vernieuwd door de experimenten met verschillende kunsttechnieken en ook zij houdt zich bezig met een grote verscheidenheid aan media. De meest algemene vorm daarvan is misschien wel installations, waarbij sterke kleuren prominent aanwezig zijn door het gebruik van stoffen, iconografie op basis van traditionele Chinese elementen en werkvormen als borduren en keramiek.

Terwijl de kwestie culturele identiteit meestal manifest aanwezig is in Jennifer's werk, blijven de kwesties gender en identiteit zichtbaar in bijna alles wat ze maakt, soms obscuur, persoonlijk en moeilijk te lezen of, op andere momenten -zoals soms in het videowerk - bijna universeel in het tragikomische vermogen om zelfs de meest cynische kijker te boeien.

Risk Hazekamp is een kunstenares uit Den Haag, wier fotografische werken de kwestie gender bij de horens vat. Zij doet dit soms bijna letterlijk, zoals bij beelden van "the West", waar cowboys en alle bagage die ze bij zich hebben op het gebied van gender en

artist using traditional techniques. These are then placed in site-specific relation to other photographic, video and sculptural elements, depending on the unpredictable mood of the weird diva.

Jennifer Tee is one of the Netherlands' pre-eminent younger artists. Her work that has been shown internationally and drawn acclaim and awards such as the Prix de Rome- is most usually associated with reflecting her cultural experience as Chinese-Dutch, drawing on both western practices and clearly Chinese iconography which perhaps also reflects her dialogue with the rich body of work emerging within contemporary Chinese art.

Another artist whose work is constantly refreshed by experimentation with different craft techniques, she has worked in a broad range of media, perhaps the most common form being installations that involve the use of strong colour often through use of fabric, iconography drawing on traditional Chinese elements and forms such as embroidery or ceramics.

Whilst the issue of cultural identity is usually foregrounded in Jennifer's work, the issue of gender and identity remains evident in almost all work; sometimes obscure, personal and hard to read or at other times such as in some of the video work- almost universal in its tragicomic ability to engage the most cynical viewer.

Risk Hazekamp is an artist from The Hague whose photographic works take the issue of gender by the horns, quite literally in some cases since the images of "the West", cowboys and all the baggage that they carry in terms of gender and media constructions of gender, are prevalent.

In works that use the figure, disturbingly familiar clothing and landscape to deconstruct or perhaps reconstruct- the idealised images of maleness and femaleness, Risk's work often exists in a state of ambivalent "femaleness". Is she seeking to attain the perfect image of a lesbian Malboro woman with tinges of a female James Dean? Or is she asking us to think about how Hollywood manipulates us? And does the bullfighter imagery challenge the sexist swagger of Hemingway or reflect a blatant admiration? Sometimes it is difficult to tell

de mediaconstructies, overheersend aanwezig zijn.

In haar werk maakt Risk gebruik van het figuur, storend bekende kleding en landschappen om te deconstrueren - of misschien te reconstrueren - en van geïdealiseerde beelden van mannelijkheid en vrouwelijkheid, waardoor vaak een toestand van ambivalente "femaliness" ontstaat. Tracht zij het perfecte beeld te bereiken van een lesbische malboro-vrouw met vleugjes van een vrouwelijke James Dean? Of vraagt ze ons om onze gedachten te laten gaan over hoe Hollywood ons manipuleert? En tart het stoere stierenvechtersbeeld de seksistische grootspraak van Hemingway of weerspiegelt dit een regelrechte bewondering? Soms is dit moeilijk te zeggen en misschien hoeft dit ook niet, omdat hierin de aantrekkingskracht van de werken ligt.

Het werk van Risk is geïxposeerd in talrijke Europese landen, de VS en Japan, maar is nog niet zo bekend in het Verenigd Koninkrijk.

Silvia Russel leeft en werkt tussen New York en haar geboorteland Nederland. Zij werkt hoofdzakelijk in het medium tekenen. Haar werken worden geproduceerd door een gestructureerd proces. Ze maakt minstens een tekening per dag, waarna ze hen gebruikt in gefilterde vorm in groeperingen ervan.

Deze werken die, tot onlangs, redelijk klein van formaat waren, worden vaak geproduceerd als een snel antwoord op de gebeurtenissen van haar dag. Soms worden ze individueel getoond soms in groepsverband als een installatie direct op de muur van de tentoonstellingsruimte.

Vrouwelijke figuren en representaties van vrouwen - misschien autobiografisch - zijn een leidend motief. De tekeningen zijn zelden uniform, vaak verschillen zij van formaat, methodiek of kleur. Maar wanneer als een geheel gezien lijken zij zekere karakteristieken te delen. Het kleurgebruik en inhoud voelt instinctief aan en geheel niet ontworpen. Ze voelen zelf reflectief aan of de inhoud transparant is of niet.

De suggestie van tiener doodles op geparfumeerde pagina's van een dagboek en gefragmenteerde 'displays' op miljoenen slaapkamermuren worden evident wanneer getoond in groepsverband. De tekeningen vragen ons de aandacht voor een proces van

and perhaps one does not need to since therein lies the power of the work to arrest.

Risk's work has been shown in numerous European countries, the USA and Japan.

Jasmina Fecovic grew up in Zeeland and currently lives in Antwerp. In her works she uses her skills as a trained documentary filmmaker to construct complex layers of meaning and possible readings. Often taking a clear documentary approach -for example, a real person as a subject- she subsequently plays with and challenges expectations. These might be expectations about the relationship between certain aesthetics and certain genres of film, expectations about what is actually being "documented" and perhaps most characteristic to her work, expectations about personality itself; where we end and an icon begins.

Central to her work is a deeply personal connection -as an individual woman- to the "subjects" of her films, usually iconic figures such as Mathilde Willink or Vincent Gallo. Yet, as the works unfold with an ease of transparency and fluidity not usually associated with "art" film, their subtle and clever structure undermines the very format we think we are watching.

Newly-shot and found footage juxtapose in such a way that we are left wondering exactly what is "real" and "documentary" and, even more importantly, exactly whose experience is being documented. Working with the conscious awareness of viewer position in a documentary context, Jasmina Fecovic is always working with more than one story. Most obviously, there is the narrative of her apparent subjects. But as the works unfold, it also becomes apparent that she and her own questions about identity are always present as a subject. Cool on the surface, the works cleverly manage to communicate a passionate, empathetic connection with the subjects of her gaze. And, in turn, they reflect back at the audience questions about how personality is constructed whether these be the personalities of icons built in the public gaze and, more interestingly, through the fundamentally irrational processes by which we form deep connections with complete - arguably non-existent- strangers who can stand as repositories for our own aspirations, losses and processes of self-awareness.

een jonge vrouw die op haar eigen identiteit reflecteert.

Meer recentelijk lijkt zij met haar werk juist de andere kant van het spectrum te onderzoeken; tekeningen van groot formaat waarin de sombere zwaarheid van de zwarte lijnvoering zware vrouwelijke figuren alleen staan of in een juxtapositie met een uitgesproken kleur.

Marga Weimans komt uit Rotterdam en rondt momenteel haar studie aan de prestigieuze modeafdeling van de Antwerpse Academie voor Schone Kunsten. Met zo'n instituut is het geen verrassing dat haar werk stand houdt onder de zware verwachtingen van mode als zowel een hoogontwikkelde vaardigheid als een conceptueel proces dat bijdraagt aan de beeldcultuur.

Het werk is bijzonder om een aantal redenen. De ongewone en creatieve combinatie van de bronnen van haar recente werk is er een van. Door de combinatie van beelden uit de Europese modegeschiedenis - meer specifiek het Dandyisme'- binnen dat brede onderwerp, natuur en vormen van Afrikaanse jurken en Rotterdamse zwarte straatcultuur ontwikkelt het werk een discours dat de verbanden tussen deze ogenschijnlijk uiteenlopende onderwerpen legt en ze verbindt tot een samenhangend en prachtig geheel. Misschien zelfs nog belangrijker is het feit dat het werk ook ingaat op de -vaak verwaarloosde - ervaring van zwart Nederlanders.

Er is een niveau waarop het werk gezien kan worden als een visuele meditatie, in vorm en betekenis van materialen, over de ervaringen van de Afrikaanse diaspora.

Het zou echter bedillig en kortzichtig zijn om het werk alleen als postkoloniaal discours te beschouwen. Misschien is het interessantste aspect wel de discussie die het werk losmaakt; een discussie aangezwengeld door een zwarte Nederlandse vrouwelijke ontwerper over geslacht en sexuele identiteit binnen de culturen waaraan het werk refereert. Het is een keiharde confrontatie met de geslachtspolitiek van kleding binnen specifieke culturele contexten. Als er een verhitte discussie binnen de hedendaagse zwarte Europese gemeenschap ontstaat - bijvoorbeeld of jonge, bevrijde zwarte

Whether in an apparently more traditional documentary film language - such as in the work "Mathildelicious"- or whether using approaches more traditionally associated with "art" film - such as in the work "Goddess" with its "guest appearance" by Maya Deren- her work uses complex structures that assimilate viewer awareness of "real" icons and repositions it in relation to her own experience and identity.

Silvia Russel lives and works between New York and her native Netherlands. She works primarily with drawing. Her works have been traditionally produced through a structured process: she makes at least one drawing each day and then uses her prolific output to produce filtered showings of the work.

These works which, until quite recently, have been fairly small, often produced in rapid response to the events of her day, are sometimes shown individually and sometimes shown as an installation directly onto the wall of the gallery, a greater whole being built up of the individual drawings.

Female figures and representations of women - perhaps autobiographical- are a strong feature of the works. The drawings are seldom uniform, often varying in method, materials or colour, but taken as a body of work they seem to share certain characteristics. Their use of colour and content feels instinctive rather than designed; they feel self-reflective whether the content is transparent or not.

The suggestion of teenage doodles on pages of perfumed journals and fragmented displays on a million bedroom walls becomes all the more apparent when they are shown in the grouped installations. They ask us to consider the process by which young women reflect on their own identity, in formation, through images produced by their own hands.

More recent works have seen a move to the opposite end of the spectrum; large-scale drawings in which the sombre heaviness of black lines defining heavy female figures stands alone or in juxtaposition to garish colour.

Marga Weimans is from Rotterdam and recently completed her final year as design student in the prestigious fashion department

vrouwen uit etnische minderheidsgemeenschappen zich verzetten tegen beperkingen of juist hun traditionele culturele waarden verontachtzamen - dan is een ding dat het werk doet onmiddellijk vragen stellen over reactionaire (mannelijke) standpunten. Bijvoorbeeld: is het huidige reactionaire (mannelijke) standpunt ten opzichte van geslachtsidentiteit inderdaad cultureel intrinsiek of is het op zichzelf een reactie op onderdrukking? 'Mannelijkheid' en 'vrouwelijkheid' vanuit nauwe standpunten worden direct uitgedaagd door werk dat vraagt om na te denken over de vormen van traditionele Afrikaanse 'mannenjurken' of Europese middeleeuwse hofkostuums.

Terwijl al deze lagen van overwegingen en betekenissen toegevoegde diepte aan haar werk geven, mag de belangrijkste factor, dat het hier los daarvan om prachtige, dramatische, vakkundig gemaakte kostuums gaat, niet over het hoofd worden.

Jasmina Fekovic groeide op in Zeeland en woont momenteel in Antwerpen. In haar werk gebruikt ze haar bekwaamheid als opgeleid documentaire-filmer om complexe betekenislagen en interpretaties te construeren. Ze gebruikt vaak een duidelijk documentaire benadering -bijvoorbeeld een echt persoon als onderwerp- waar ze vervolgens mee speelt, waardoor verwachtingspatronen worden uitgedaagd. Dit kunnen verwachtingen zijn omtrent de relatie tussen bepaalde vormtalen en bepaalde filmgenres, verwachtingen over wat er nu werkelijk wordt 'gedocumenteerd', en - misschien het meest karakteristiek aan haar werk- verwachtingen over persoonlijkheid zelf: waar wij eindigen en iconen beginnen.

Een diepe persoonlijke betrokkenheid -als individuele vrouw- met de onderwerpen van haar films staat centraal in haar werk. Meestal zijn deze onderwerpen hedendaagse haast mythische iconen zoals bijvoorbeeld Mathilde Willink of Vincent Gallo. En toch, terwijl het werk zich ontvouwt met een gemak en transparantie en vloeiendheid die normaal niet zo gauw geassocieerd wordt met 'art film', ondermijnt de subtiele en slimme structuur precies het format waar we naar denken te kijken.

Nieuw geschoten en gevonden materiaal staan op zo'n manier naast elkaar geplaatst dat de beschouwer in vertwijfeling wordt

of the Antwerp Royal Academy of Fine Arts. Not surprisingly given that institution, her work holds its own under the rigorous expectations of fashion as both high-skill craft and as a conceptual process contributing to visual culture.

The work is special for a number of reasons. The unusual and creative combination of sources for recent works is one of these. Combining imagery from European fashion history (and more specifically "dandyism" within that broad topic), nature, African dress forms and Rotterdam black street cultures, the work develops a discourse that traces the connections between these apparently disparate topics into a cohesive and beautiful whole. Perhaps even more significant is that, therein, the work also elaborates the often-neglected black Dutch experience. There is one level on which the work can be taken as a visual mediation, in form and meaning of materials, on the experience of African Diaspora.

However, it would be both patronising and short-sighted to read the work as only detailing a post-colonial discourse. Perhaps the most interesting aspect of all is the discussion the work initiates; a discussion initiated by a black Dutch woman designer about gender and sexual identity within the cultures to which the work refers. It confronts head-on the gender politics of clothing within specific cultural contexts. If heated debate occurs within contemporary black European communities - for example, are young, liberated black women from ethnic minority communities resisting restriction or neglecting their traditional cultural values? then one thing the work does is raise immediate questions about reactionary (male) positions. For example, is the current reactionary (male) position on gender identity actually culturally intrinsic or itself a reaction to oppression? "Maleness" and "femininity" from narrow positions are readily challenged by work that asks us to think of the forms of traditional African male dress, or indeed, European medieval court costume.

Of course, whilst all these layers of consideration and meaning add additional depth to her work, the key factor that should not be overlooked is that it is, regardless of this, beautiful and dramatic craft made by a skilled practitioner.

achtergelaten over wat er nu 'echt' en 'documentair' is en -zelfs nog belangrijker- wiens ervaring er nu eigenlijk precies wordt vastgelegd. Doelbewust werkend met de positie van de toeschouwer in een documentaire context gebruikt Jasmina Fekovic altijd meer dan Een verhaal. Het duidelijkst is het verhaal van haar kennelijke onderwerp. Maar als het werk zich ontvouwt wordt het duidelijk dat zijzelf en haar vragen omtrent identiteit altijd aanwezig zijn als onderwerp. Hoewel koel aan het oppervlak communiceren de werken op een hele slimme manier een hartstochtelijke, empatische betrokkenheid met de onderwerpen van haar werk. Op hun beurt spiegelen ze de vragen van de toeschouwer over hoe de persoonlijkheid is geconstrueerd, of het nu de persoonlijkheid van publieke, iconografische figuren is en -nog interessanter - door het fundamenteel irrationele proces waarmee we verbindingen vormen met absolute -misschien wel niet bestaande - vreemden, die kunnen staan voor de opslagplaatsen van onze eigen aspiraties, verliezen en processen van zelfbewustzijn.

Of er nu gebruik wordt gemaakt van de kennelijk meer traditionele beeldtaal van de documentaire film- zoals in Mathildelicious een samenwerking met Eddie van der Velden - of van benaderingen die normaal eerder met 'art film' wordt geassocieerd - zoals in 'Goddess', met een 'gastoptreden' van Maya Deren-, haar werk gebruikt complexe structuren die het bewustzijn van de toeschouwer over 'echte' iconen assimileren deze herpositioneren in relatie tot haar eigen ervaring en identiteit.

Arjette Hinke Schreuders, kunstenaar, ontwerper en commentator, komt uit Groningen maar woont nu in Amsterdam.

Haar werkwijzen binnen deze diverse gebieden varieert, wellicht als reactie op de werkwijzen zelf; conceptueel, toegepast en reflectief / analyserend. De zeldzame gelegenheid toegang te hebben tot het spectrum aan identiteiten van de kunstenaar - mogelijk vanwege haar lange aanwezigheid op het web in de vorm van haar 'suds and soda' website- roept op zichzelf al interessante vragen op over de aard van creatieve werkwijzen, identiteit en auteurschap.

Arjette Hinke Schreuders, artist, designer and commentator, hails from Groningen but lives in Amsterdam. Her practice in these areas varies, perhaps in reflection of the demands of the practices themselves; conceptual, applied and reflective. The rare opportunity to have access to an artist's range of "identities" so easily made possible through her longstanding presence on the web in the form of her "suds and soda" website- itself raises interesting questions about the nature of creative practice, identity and authorship.

As a visual artist, Hinke's practice walks a path beaten in the 1970s in its use of craft skills traditionally associated with women embroidery, sewing, needlework- to construct a subversive, clear feminist comment. In Hinke's work, this lineage is reasserted to construct things that are at once beautifully made objects and make the political dimension clearly visible: embroidered "cum shots" splash the faces that appear to be lifted from porn films; a parody of a chic shopping bag holds a collection of comedy felt dildo's; and a fabric representation of a woman's head invites us with her obscene blow-up dolly lips

The political dimension to the work whether feminist or post-feminist is subject to discussion- does not conceal a certain sense of humour; a certain warm quality that invites us to share, to touch, and not to recoil in shame or shared anger. Perhaps this is because of the complex identities being addressed within the work. Yes, we are presented with images that we at once recognise as the traditionally repressed female role or her officially liberated and sexually open counterpart. And yet neither escapes a certain wry ambivalence, neither seems to promise a template for Utopia nor complete despair.

Monique Benthin grew up in Rotterdam where she lives and works. Having first trained as a professional dancer, Monique pursued a second creative training, focussing on photography. She has subsequently produced a body of work of her own and worked as a cultural producer and curator, including initiating and executing projects for the Dutch Photo Museum.

Her work has focussed on female representation. In one sense, it explores the

Als beeldend kunstenaar bewandelt Hinke's werkwijze een pad dat reeds in de jaren 70 gebaad werd, met haar gebruik van ambachtelijke technieken die traditiegetrouw met vrouwen worden geassocieerd, (Denk aan borduren, handwerken, naaien.) waarmee ze een subversief, duidelijk feministisch commentaar levert. In haar werk wordt deze lijn herbevestigd om dingen te maken die direct 'mooi' gevonden kunnen worden maar die ook het politieke bereik duidelijk zichtbaar maken: geborduurde 'cum shots' spetteren op de gezichten die uit pornofilms lijken te komen; een parodie op een chique boodschappentas bevat een collectie lollig aandoende vilten dildo's; een vrouwenhoofd gemaakt van textiel nodigt ons uit door middel van haar obscene, opgeblazen poppenlippen...

De politieke strekking van het werk - feministisch of postfeministisch, dat is op zichzelf al een onderwerp van discussie- kan een zekere vorm van humor niet ontzegd worden; een zekere warme kwaliteit, die ons uitnodigt te delen, aan te raken geen kromme tenen te krijgen van schaamte of gedeelde ergernis. Misschien komt dit door de complexe identiteiten die aangesproken worden in het werk. Ja, we krijgen beelden voorgeschoteld die we direct herkennen als de traditioneel onderdrukte vrouwelijke rol of haar officieel bevrijde en seksueel open tegenhangster. En toch ontkomt niemand aan een zekere scheve ambivalentie, geen van beiden lijkt een sjabloon voor Utopia noch complete wanhoop te bieden.

Monique Benthin groeide op in Rotterdam, waar ze ook woont en werkt. Nadat ze eerst is opgeleid als danser volgde ze een andere creatieve opleiding: die tot fotograaf. Hierna heeft ze een eigen oeuvre opgebouwd en werkte ze als cultureel producent en curator, onder andere voor het Nederlands Foto Museum.

Haar werk richt zich op de representatie van de vrouw. Op een bepaalde manier verkent het de aspecten die het vrouwelijk lichaam duiden: lichaamsvorm, kleding en accessoires. Maar dit gebeurt op een tegennatuurlijke wijze. Modellen poseren in formele houdingen, die lijken te verwijzen naar Monique's achtergrond als danser. Of misschien vragen ze ons onszelf af te vragen op welke wijze dans een rol heeft gespeeld in de geschiedenis in het construeren van

signifiers of female identity: the body form, clothing, and accessories. But, this is done in an anti-naturalistic way. Models pose in formal positions that seem to reference Monique's background as a dancer. Or perhaps they ask us to question the way in which dance has played a historic role in constructing meanings that are deeply linked to gender identity. And, indeed, whether taken from dance or not, the issue of pose in an art historical sense is very evident. It is additionally emphasised by specific choices of clothing that, itself, seems to reference European painting. The choice of colour and foregrounded accessories places another layer. For example, a protection mask could be imprisoning, not allowing a woman to show her face, but then again, it brings a menacing powerful quality that makes her almost aggressive.

Whether presented in the complex way such as the large-scale prints, or in other contexts, the way in which a woman is identified by markers is a theme that runs through the work. For example, in a collaborative project, she asked photographers to make portraits of women with alopecia. Whilst this portrait project obviously explored a broad range of complex issues, the question of how gender meanings are constructed and indicated -in this case simply through the presence of hair- is clearly one strand.

Ken Pratt, 2005

betekeningen die diep met geslachtsidentiteit verbonden zijn. En, inderdaad, of ze nu van dans afkomstig zijn of niet, het onderwerp houding in een kunsthistorische context is duidelijk. Dit wordt nog eens benadrukt door de keuze van de kleding, die zelf weer lijken te verwijzen naar Europese klassieke schilderkunst. De kleurkeuze en de accessoires op de voorgrond vormen een andere laag. Zo kan een beschermingsmasker bijvoorbeeld een 'gevangenis' zijn die er voor zorgt dat het gezicht van de vrouw onzichtbaar blijft, maar aan de andere kant geeft het een dreigende, krachtige kwaliteit dat haar bijna agressief maakt.

Of het werk nu op een complexe manier gepresenteerd wordt, zoals in de reusachtige afdrukken, of in een andere context, de manier waarop een vrouw wordt geïdentificeerd door 'markers', etiketten, is een thema dat als een rode draad door haar werk loopt. Bijvoorbeeld: in een samenwerkingsproject vroeg ze diverse fotografen om portretten te maken van vrouwen met alopecia, een aandoening waarbij men helemaal kaal wordt. Hoewel dit project natuurlijk een breed spectrum van ingewikkelde onderwerpen aansnijdt, is de vraag hoe geslachtelijkheid geconstrueerd en duidelijk gemaakt wordt -in dit geval simpel door de aan/afwezigheid van haar- wederom een duidelijk onderdeel.

Ken Pratt, 2005